

„Mokėti save įveikti visomis dienomis“

Nėra atgailos dvasia vienomis dienomis labai apsimarinti, o kitomis – visai ne. – Atgailos dvasia reiškia mokėti save įveikti visomis dienomis, aukojant dalykus – didelius ir mažus – dėl meilės ir be pasirodymo. (Kalvė, 784)

rugpjūčio 19 d.

Visgi mūsų tyko galingas priešas, trukdantis įkūnyti Kristaus mokymą. Šis priešas yra puikybė, kuri vis didėja, jeigu po kiekvienos nesėkmės

ar pralaimėjimo nesistengiame išvysti gailestingą ir geradario Dievo pirštą. Tada siela lieka šešėliuose, liūdnoje tamsoje ir mano esanti prapuolusi. Vaizduotė kuria visokias kliūtis, kurios neturi jokio rimto pagrindo ir tuoj pranyktų, jei į jas pažvelgtume su truputėliu nuolankumo. Veikiama puikybės ir įaudrintos vaizduotės siela kartais pati susikuria išties Kalvarijos kančias. Tačiau tose kančiose nėra Kristaus, nes mūsų Viešpatį visada lydi džiaugsmas ir ramybė, net tada, kai siela yra žaizdota ir apsupta tamsybių.

Yra dar vienas veidmainiškas mūsų šventumo priešas: tai galvojimas, jog vidinėje kovoje turime įveikti didžiules išorės kliūtis – lyg ugnimi alsuojančius slibinus. Tai irgi puikybės požymis. Mes pasirengę kovoti, bet norime tai daryti triukšmingai, aidint trimitams ir plevėsuojant vėliavoms.

Privalome suprasti, kad uolos didžiausias priešas yra ne kirtiklis arba koks nors kitas įrankis, kad ir koks aštrus jis bebūtų. Ne.

Baisiausias priešas yra nuolatinė vandens tėkmė, kuri lašas po lašo skverbiasi gilyn, kol suardo uolos pagrindą. O didžiausias pavojus krikščioniui – tai nepaisyti nedidelių, bet labai svarbių kovų, nuolat ir pamažu paveikiančių sielą.

Atsisakydama dalyvauti šiuose smulkiuose susirėmimuose, ji gali pasidaryti silpna, suaižėjusi, abejinga, nebejautri Dievo kvietimui. (Kristus eina pro šalį, 77)